

Άρειος Πάγος 897/1975, Τμ. Β'

Πηγή: ΝοΒ 24/76 σελ. 181

Περίληψη: Εργάτης. - ατύχημα εργατικών. - έννοια κατά ν. 551. - εκδήλωση ή επιδείνωση νόσου συνεπεία εκτελέσεως εργασίας υπό κανονικά συνθήκες προσιδραζούσας εις την φύσιν αυτής. - δεν αποτελεί ατύχημα ει μη αν η εργασία εκτελείται υπό εκτάκτους δυσμενείς συνθήκας. - ανάγκη αιτιώδους συναφείας γεγονότος προς πάθησιν. - ναυτικός τραυματισθείς εις χείρας εξ εκτιναχθέντος ρινίσματος σιδήρου. - θεραπεία και επούλωσις τραύματος. - ύστερα εμφάνισις ψυχονευρώσεως ασχέτου προς τραυματισμόν. - δεν συνιστά εργατικών ατύχημα.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ.Σ. ΓΑΓΓΑΣ, αντιπρόεδρος

Εισηγητής ο κ. Α. ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ, αρεοπαγίτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Λιδωρίκης, Β. Νομικός

Επειδή εκ των άρθρ. 1, 2 και 3 του από 24 Ιουλίου/25 Αυγούστου 1920 β.δ/τος "περί κωδικοποιήσεως του νόμου 551, ως νυν ισχύει, σαφώς προκύπτει, ότι η εκδήλωση ή και η επιδείνωση προϋπαρχούσης παθήσεως ή νοσηράς εν γένει καταστάσεως του εργαζομένου και εν λανθανούση έτι καταστάσει και αν ετέλει αυτή δεν συνιστά ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, όταν η εκδήλωση ή η επιδείνωση αυτή είναι συνέπεια της εκτελέσεως της διά της συμβάσεως αναληφθείσης εργασίας υπό κανονικά συνθήκας προσιδραζούσας εις την φύσιν αυτής, άνευ της μεσολαβήσεως ετέρου τινός εξωτερικού, ξένου τούτέστι προς τον οργανισμόν του παθόντος, γεγονότος, οίον συνιστά και η εκτέλεσις της εργασίας υπό εκτάκτους δυσμενείς συνθήκας. Επομένως άνευ τοιούτου γεγονότος δεν γεννάται υποχρέωσις του κυρίου της επιχειρήσεως προς καταβολήν της κατά τας άνω διατάξεις αποζημιώσεως εις τον υποστάντα κατά την εκτέλεσιν της εργασίας υπό ομαλάς συνθήκας ολικήν ή μερικήν, πρόσκαιρον ή διαρκή, ανικανότητα προς εργασίαν εργάτην ή υπάλληλον ως και όταν η τοιαύτη ανικανότης δεν τελεί εν αιτιώδει συναφεία προς τοιούτον γεγονός. Εν προκειμένω το δικάσαν Εφετείον, ως εκ του συνόλου της προσβαλλομένης αποφάσεως του προκύπτει, εδέξατο εκ του πράγματος ότι κατόπιν συμβάσεως ναυτολογήσεως συναφθείσης μεταξύ των διαδίκων, ο αναιρεσειών ανέλαβεν υπηρεσίαν την 15.6.1968 ως λιπαντής του υπό ελληνικήν σημαίαν φορτηγού πλοίου "Ε**", ότι την 17.10.1968, ότε το πλοίον τούτο διέπλεε τον Ινδικόν Ωκεανόν προς Σιγκαπούρην, και ενώ ο αναιρεσειών ειργάζετο βοηθών τον β' μηχανικόν εις την αποκοπήν τεμαχίου σιδήρου, ρίνισμα σιδήρου εκτιναχθέν ενεσφηνώθη εις την αριστεράν του χείρα, προκαλέσαν αυτό αιμορραγίαν, ότι αμέσως τω παρεσχέθησαν αι πρώται βοήθειαι, άμα δε τω κατάπλω του πλοίου εις Σιγκαπούρην, εστάλη εις ιατρόν, όστις εξήγαγε το ρίνισμα σιδήρου εκ της χειρός του, επέδωσε το τραύμα του και τω έδωκεν ενέσεις, ακολουθώς δε ο ενάγων επανέλαβε την εργασίαν του, ότι ως κατέπλευσε το πλοίον εις επόμενον λιμένα της Κίνας Ονομπόη, μετά 15θήμερον, ο αναιρεσειών εστάλη εκ νέου υπό του πλοιάρχου εις ιατρόν, όστις κατόπιν νέας εξετάσεώς του, τω αφήρσεν υπόλοιπον τεμαχίου ρινίσματος, αφεθείς ελεύθερος υπηρεσίας καθ' όλον τον χρόνον της εκείσε παραμονής του πλοίου εις τον λιμένα από 29.10.1968 έως 11.11.1968, καθ' ον επεσκέπτετο ούτος καθημερινώς τον ιατρόν, και ότι μετά την αναχώρησιν του πλοίου εκείθεν, το τραύμα αυτού είχαν επουλωθή και ούτος επανήρχισε την εργασίαν του, πλην όμως παρεπονείτο ότι ησθάνετο κεφαλαλγίας και ιλιγγους, εξ ου λόγου και δεν απέδιδεν εις την εργασίαν του, ότι άμα τη αφίξει του πλοίου εις τον λιμένα Τσιταγκόη του Πακιστάν, ο ενάγων συνοδευόμενος υπό του ανθυποπλοιάρχου επεσκέφθη τον εκείσε ιατρόν, παραπονούμενος ότι υποφέρει υπό ιλιγγους και πονοκεφάλους, ο ιατρός δ' ούτος τω χορήγησε καταπραϋντικά φάρμακα έκρινεν όμως τούτον ικανόν προς εργασίαν, ότι κατά τον κατάπλου του πλοίου εις επόμενον λιμένα του Πακιστάν Τάλνα, ο αναιρεσειών επεσκέφθη εκείσε ιατρόν, όστις κατόπιν εξετάσεώς του, δεν διεπίστωσεν οίανδηποτε πάθησιν του, μετέβη όμως εις γειτονικήν πόλιν Κούλνα, ένθα ενοσηλεύθη εις εκείσε κλινικήν επί δεκαήμερον, ήτοι από 14.11.1969 έως 24.1.1969 ως πάσχων εξ ιλιγγων (vestico) και ότι μετά την επάνοδον εις το πλοίον απελύθη υπό του πλοιάρχου λόγω ασθενείας, επαναπατρισθείς. Περαιτέρω εδέξατο ότι ο αναιρεσειών, άμα τω επαναπατρισμού του ενοσηλεύθη εις διαφόρους κλινικάς ως πάσχων εκ νευρωτικών κρίσεων τύπου ψυχοκινητικού επιληψίας μετά ψυχικών ανωμαλιών, ότι ούτος και παλαιότερον, από 23.2.1966 έως 16.6.1966 είχε νοσηλευθή ως πάσχων εκ ψυχονευρώσεως, προκληθείσης αυτό λόγω του επελθόντος εις τούτον ισχυρού κλονισμού, όταν εναυάγησεν το εφ' ου υπηρέτει πλοίον "Λ.Ο.**" έξωθι της Σιγκαπούρης, συνεπεία βιαίας συγκρούσεως μετ' ετέρου πλοίου και ότι τέλος, ουδαμώς απεδείχθη ότι η νυν, ως ανωτέρω, ασθένεια του αναιρεσειόντος είναι απότοκος του κατά την 17.10.1968 επισυμβάντος τραυματισμού του εκ του οποίου υπετροπίασεν η εξ ης έπασχεν ούτος κατά το παρελθόν, ήτοι κατά το έτος 1966 και είχαν αποθεραπευθή, ασθένεια, τούτέστιν δεν απεδείχθη ότι υφίσταται εντεύθεν αιτιώδης συναφεία

μεταξύ του εν τω αγωγή ως άνω τραυματισμού του ενάγοντος και της εξ ης πάσχει νυν ούτος ασθενείας, αποκρούσαν ούτω ειδικώς τους αντιθέτους ισχυρισμούς του ενάγοντος-αναιρεσειόντος και δη και τον τοιούτον ότι "συνεπεία του κατά την 17.10.1968 επισυμβάντος ατυχήματος (τραυματισμού) λόγω μη λήψεως υπό του πλοιάρχου των ενδεικνυομένων μέτρων προστασίας της υγείας του, υπετροπίασεν η ως ανωτέρω θεραπευθείσα ψυχασθένειά του, προκαλέσαν την νυν ψυχασθένειάν του και μετατραυματικήν επιληψίαν", ήτοι ότι η υποτροπίασις έλαβε χώραν εκ της παροχής εργασίας υπό δυσμενείς και εκτάκτους συνθήκας δημιουργηθείσας εκ του τραυματισμού του. Μετά ταύτα δε έκρινεν ότι δεν υφίσταται εργατικόν ατύχημα υπό την προεκτεθείσαν έννοιαν, απορρίψαν, μετ' εξαφάνισιν της αντιθέτως αποφανθείσης αποφάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, την υπό δίκην αγωγήν του αναιρεσειόντος. Κατ' ακολουθίαν, η αιτίασις περί στερήσεως νομίμου βάσεως λόγω ανεπαρκών αιτιολογιών αποκρούσεως συνδρομής βιαίου συμβάντος προκαλέσαντος ανικανότητα είναι απορριπτέα, αφού σαφώς εκτίθενται αι γενόμεναι δεκταί προϋποθέσεις, υφ' ας η προσβαλλομένη απέκλεισεν αυτήν, καθισταμένου πλήρως εφικτού του ακυρωτικού ελέγχου, ως προς την υπαγωγήν των δεκτών γενομένων εις τον νόμον και δη ότι η νυν ασθένεια του ενάγοντος δεν είναι απότοκος του κατά την 17.10.1968 επισυμβάντος τραυματισμού του, τουτέστιν ότι δεν υφίσταται εντεύθεν αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του εν τη αγωγή ως άνω τραυματισμού του ενάγοντος και της εξ ης πάσχει νυν ούτος ασθενείας, μεθ' ο είναι απορριπτέα και η αιτίασις περί ευθείας παραβιάσεως του άρθρ. 1 του ν. 551, αφού υπό τα γενόμενα ανελέγκτως δεκτά δεν υπόκειται ατύχημα προκληθέν εκ βιαίου συμβάντος λαβόντος χώραν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, οι δε σχετικοί λόγοι αναιρέσεως δεύτερος και τρίτος δέον ν' απορριφθώσιν ως αβάσιμοι.